Ч. 175. Субота 19 (6) серпня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З Угорщини. — Справа зірваня норвеґско-шведскої унїї. — Поди в Росиї і переговори мирові.

Нинї рішить ся мабуть доля угорскої лїберальної партиї. 23 членів тої партиї зажадали від президиї скликаня довірочної наради на нинї перед полуднем. В конференциї тій возьмуть участь мабуть також і тоті посли, котрі доси не брали участи в нарадах. На конференциї буде предложених кілька внесень а між ними й внесенє в справі розвязаня партиї. По ухваленю того внесеня мають всї члени лїберальної партиї, які являть ся на нинїшній конференциї, виступити з лїберальної партиї, але при тім й мотивувати своє виступленє. Наконець має бути поставлене також внесенє в справі становища тих послів що до національних жадань. Здає ся, що тоті посли, які нинї виступлять з лїберальної партиї, не пристануть до коалїциї, лиш сполучать ся з тими, що хотять утворити нову ґрупу на основі угоди з 1867 р.

Нарід норвеґский відповів вже майже однодушно, що не хоче унїї зі Швециєю а все-таки справа зірваня унїї на тім ще не скінчила ся. Навіть в такім случаю, як би й Швеция згодила ся на зірванє, то позістануть ще справи полїтичної і економічної натури, котрі не дадуть ся так борзо залагодити. Норвеґский міністер Левлянд так висказав ся о остаточнім залагодженю справи перед кореспондентом російскої часописи „Русь": Що до дальшого розвою конфлїкту межи Норвеґією а Швециєю трудно щось певного сказати. Норвеґія згодила ся безпроволочно на жаданє Швециї що-до народного голосованя, бо то не противило ся інтересам Норвеґії. Що же до инших жадань Швециї єсьмо готові розпочати зі Швециєю переговори. Здає ся, що Швеция не бажає того, щоби котрийсь князь з родини Бернадоттів вступив на норвеґский престол. На всякий случай правительство норвеґске зробить все, щоби уникнути колїзиї з европейскими державами. Плян, о якім донесли ґазети, мов би то мав вступити на престол Норвеґії даньский король, міг би бути предметом поважної розваги. Републиканьскі ідеї з сорокових лїт не мають тої сили, тай в Европі показало ся, що побіч добрих републик суть і злі. Норвеґске правительство мусить завести нормальні відносини. Коли би відносини до Швециї не дали ся в короткім часї управильнити, то Норвеґія буде мусїла звернути ся урядово до держав заграничних. Треба сподївати ся, що держави не піднесуть ніякого закиду виміреного против самостійности Норвеґії.

Анґлійске правительство повідомило шведский і норвеґский кабінет, що по зірваню скандинавскої унїї не узнає вже договору з 1856, силою котрого Франция і Анґлія обовязали ся боронити Швецию і Норвеґію в случаю, коли би Росия виповіла їм війну.

В Льондонї одержали вість, на якій основі оперту, не знати, що завтра в суботу дня с. м. має появити ся царский указ в справі державної думи, а рівночасно має бути оголошена також амнестия для полїтичних і релїґійних виновників, а також буде виданий указ, щоби день оголошеня указу о установленю державної думи був на всї часи обходжений яко народне сьвято.

Великої ваги єсть слїдуюча вість з Петербурга: Указом царским з дня 14 с. м. віддано вірменьскій церкви назад всї належачі до неї недвижимости і капітали і майна церков, шкіл та релїґійних фондаций. Сим указом отже признав цар перед цїлим сьвітом, що поступованє єго властий було безправне і найпростійше насильство. Але треба аж було війни з Японцями, щоби сю тяжку кривду, заподїяну народови, направлено.

Нїмецкі ґазети доносять, що в прибалтийских провинциях настали страшні відноси-

Швець і нечиста сила.

(З російского — А. Чехова).

Мария вже довго хропіла на печи, в лямпі вигоріла нафта, а Федір Нилов все сидів і працював. Він давно кинув би роботу і вийшов на улицю, але клієнт з Дзвіничного заулка, що замовив чоботи тому два тижнї, був вчера, сердив ся і приказав кінчити чоботи невідклично тепер, до рана.

— Тяжко жити! — бурмотів Федір. — Одні люди сплять давно, другі бавлять ся, а ти от, як Каїн який, сиди і ший чорт знає на кого...

Щоби нечайно не заснути, він діставав з під стільця фляшку і пив, а за кождим ликом крутив голосно:

— Чому то, скажіть менї з ласки, тоті, що замовляють, бавлять ся, а я мушу на них шити. Тому, що в них є гроші, а я бідак?

Він зненавидів усіх, що замовляють, особливож того, що жив при Дзвіничнім заулку. То був панок понурий, довговолосий, жовтий на лици, у великих синих очицях і з хрипким голосом. Назвище мав нїмецке, що годї єго вимовити. Що він був за один, чим займав ся, не знати. Коли два тижднї тому назад Федір прийшов до него брати міру, він сидів на долївцї і товк щось в моздїри. Не вспів Федір привитати ся, як із моздїря щось вибухло і загоріло яркою, червоною полумінию, засмердїла сїркою і горіючим пірєм, так що Федір кільки разів пчихнув. І вертаючись відтак до дому, він думав: „Хто Бога боїть ся, той не буде займати ся таким".

Коли у фляшці не лишило ся нїчого, Федір положив чоботи на стіл і задумав ся. Підпер тяжку голову кулаком і став думати про свою біду, тяжке безпросьвітне житє, потім про богачів, їх великі доми, карити, паперові гроші... Як би то було гарно, колиб богачі перемінили ся поволи на бідаків, що не мають що їсти, а бідний швець став богачом і ще до того гнївав ся на бідака-шевця.

Мріючи так, Федір згадав про свою роботу і отворив очи.

— От яка істория! — подумав, оглядаючи чоботи. Они вже давно готові, а я сиджу. Треба нести до того, що замовив!

Завинув роботу в червону плахту, одів ся і вийшов на улицю. Падав дрібний, твердий снїг, що колов в лице, як шпильками. Було студено, ховзко, темно, ґазові лїхтарні сьвітили ся мрачно і на улици заносило чогось нафтою, так що Федір почав крехтати і кашляти. Улицею геть і назад їздили богачі і кождий богач мав в руках шинку та фляшку горівки. З карит і саний глядїли на Федора богаті панї, показували єму язики і кричали із сьміхом:

— Бідак! Бідак!

По заду Федора йшли студенти, офіцири, купцї, та ґенерали і дразнили єго:

— Піяк! Піяк! Безбожник, гультїпака! Бідак!

Все те єго обиджало, але Федір мовчав і лише сплюнував. Колиж єго стрінув майстер шевскої штуки Лебедкин з Варшави і сказав: „Я оженив ся з богатою, у мене роблять підмайстри, а ти бідак, не маєш що їсти", Федір не видержав і пустив ся за ним. Гнїв за ним так довго, аж опинив ся в Дзвіничнім заулку.

Єго клієнт мешкав в четвертім домі від рога, на найвисшім поверсї. До него треба було йти довгими, темними сїнями і відтак дерти ся в гору по високих, стрімких сходах, що хитали ся під ногами. Коли Федір війшов до него, клієнт, подібно як тому два тиждні, сидів на долївцї і товк щось в моздїри.

— Чобітки приніс, прошу пана! — сказав Федір тихо.

Клієнт підвів ся і мовчки почав пробувати чоботи. Щоби єму помочи, Федір опустив ся на одно колїно і скинув з него старий чобіт, але в тій хвили зірвав ся і з жахом кинув ся до дверий. У клієнта була не нога але кіньске копито!

— Еге! — подумав Федір. — От оно яка істория....

Першою річию годило-б ся перехреститись, відтак кинути всьо і втікати на долину; але він сейчас зміркував, що з нечистою силою він стрінув ся перший і мабуть послїдний раз в житю, тому не скористати з єї услуг було би нерозумно. Він переміг себе і рішив ся спробувати щастя. Заложивши за спину руки, щоби не хрестити ся, він відкашельнув значучо і почав говорити:

— Кажуть, що нема нїчого поганїйшого, гіршого на сьвітї, як нечиста сила, а я так гадаю, ваше високоблагородиє, що нечиста сила дуже мудра. До біса, простїть, копита і хвіст

ни. Терористичні ватаги ходять від міста до міста, від села до села та убивають, палять і рабують. Головно нападають на властителів більших посілостий. В курляндскій ґубернії убили селяни 21 властителів більшої посілости. Словом настали такі відносини, що власти постановили завести воєнні суди на місци.

Переговори мирові поступають досить скоро наперед, але тота горячкова скорість бодай чи не єсть ознакою острої запальної хороби. Найважнійші услівя мира ще не порішені і переговорюючі сторони обминають їх, як би бояли ся їх зачіпати. Вітте мав вчера сказати до одного із журналїстичних репортерів: Роблю, що можу, для осягненя мира. В однім з осьми артикулів, котрі вже були предметом наради, іменно в артикулі VII. зробив я значні уступки. Ніякий иньший росийский муж державний не важив би ся на власну одвічальність посунути ся так далеко як то зробив.

Вчера вечером розійшла ся була в Порсмес чутка, що деякі держави старають ся наклонити Японію, щоби она зрекла ся воєнного відшкодованя, а в заміну за то забезпечила собі далеко ідучу компензату, але в такім случаю, що Росия згодить ся на відступлене Сахаліна. Як зачувати, Росия готова поробити Японцям значні уступки що до ловлі риби на сибірских водах.

Новинки.

Львів, дня 18 серпня 1905.

— **Торжество уродин Є. В. Цїсаря** обходжено в столици краю, як все, дуже торжественно. Вчера, в навечерє торжества, переходили улицями міста всї львівскі войскові музики, а нинї рано оповістили торжество арматні вистріли з цитаделї. Войскові музики переходили улицями при грі маршів. О годинї 9-тій рано відбули ся у всїх церквах катедральних торжественні богослуженя. В церкві сьв. Юра відправив богослужене Впреп. о. митрат А. Білецкий в сослуженю крилошан; в лат. катедральнім костелї відслужив богослужене Високопреосьвященний архієпископ др. Йосиф Більчевский. В богослуженю взяли участь Є. Екец. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий, Є. Екец. п. Маршалок краєвий ґр. Станислав Бадені, Є. Е. п. Президент апеляциї др. Алекс. Тхоржницкий, Є. Е. п. Віцепрезидент краєвої дирекциї скарбу др. Коритовский, президия міста і і богато инших представителів властий державних і автономічних. Почетну сторожу творив баталїон 30. полку піхоти з музикою і давав приписані сальви, на котрі відповідали сальви армат з цитаделї. У всїх церквах торжественні богослуженя закінчили ся відсьпіванєм „Народного гимну“. — По богослуженях Є. Е. п. Намістник ґр. Андрей Потоцкий приймав депутациї і репрезентациї, котрі прибули зложити на руки Є. Екселенциї вискази вірнопіданчих чувств і желаня для Єго Величества Цїсаря. — О годинї 4-тій пополудни відбув ся у Єго Е. п. Намістника обід на 73 осіб, в котрім взяли участь представителї всїх властий державних, войскових і автономічних, а також заграничні консулї перебуваючі у Львові. В часї обіду грала перед палатою Намістництва музика 30. п. п. В хвили коли Єго Е. п. Намістник підніс тоаст в честь Є. В. Цїсаря, кінчачи єго окликом „Нехай жиє!“, котрий то оклик повторили всї присутні з одушевленєм, заграла музика народний гимн, а з цитаделї роздала ся сальва 24 вистрілів з армат.

Войскової служби Божої на янівских болонях не було з причини непогоди.

В львівскій кадетскій школї відбув ся з нагоди уродин Є. В. Цїсаря в полудне торжественний акт іменованя питомців тої школи на кадетів заступників офіцирів в присутности ґенерала Барлеона і инших войскових достойників. Іменовано заступниками офіцирів 41 питомців, переважно Галичан.

— **Є. В. Цїсар** уділив з своїх приватних фондів на докінчене будови церкви в Щуткові, чесанівского повіта, 150 К запомоги.

— **Руска ґімназия в Станиславові.** Урядова Gaz. Lwowska оголошує нинї слїдуюче Найв. розпорядженє: Єго Ціс. і Кор. Апостольске Величество зволив Найвисшим рішенєм з дня 31-го липня с. р. наймилостивійше призволити на утворене державної ґімназиї з рускою мовою викладовою в Станиславові з початком шкільного року 1905/6.

— **Преосьв. Епископ** Константин Чехович повернув вже з купелів до Перемишля.

— **Зложенє обіта президентом міста Львова** п. Мих. Михальским в руки Є. Е. п. Намістника ґр: А. Потоцкого відбуло ся в середу. О годинї 5-ій по полудни зібрало ся в прикрашеній відповідно сали ратуша около 50 членів міскої ради. П. Намістник появив ся в супроводї секретаря президиального п. Равского і обернув ся до нового президента і до ради міскої з желанями успіхів в їх трудах для добра міста. Відтак відчитав секретар п. Равский обіт, повторений п. Михальским, котрий подякував за потверджене свого вибору, підніс оклик в честь Цїсаря і подякував п. Намістникови за прихильність для міста. На закінчене зложили обіт в руки президента віцепрезиденти пп. Рутовский і Цюхциньский.

— **Підроблені 50-коронові банкноти** сконфісковано на почті в Стрию при касї дня 9 с. м. надані старостом, яке їх одержало було від одного зі стрийских торговців. Сконфісковані банкноти були підроблені зовсім удачно, тілько тло їх було яснїйше, немов полинялє і рисунок лиця фіґур трохи невиразний. Фальсифікати відослано до монетарного уряду у Відни.

— **Приватна жіньска семинария учительска** буде отворена з початком шкільного року 1905/6 в Заліщиках.

— **Незвичайна пригода.** З Будапешту доносять, що дня 16 с. м., коли селянин Михайло Фазекаш в місцевости Маргіт на Угорщинї їхав на возї, упав на него такий великий метеор, що убив єго на місци, а навіть віз розлетів ся на дрібні кусники під єго ударом.

— **Під колесами поїзду.** З Золочева доносять: В селї Куткір кинув ся оногди під колеса зелїзничого поїзду 27-лїтний зарібник Стефан Обрембальский і погиб на місци. З полишеного самоубийником листу показало ся, що відобрав собі житє з нужди.

— **Скритоубийство.** В громадскім лїсї в Карові, равского повіта — як нам пишуть з Рави рускої — убили оногди невислїджені злочинцї т. зв. „вірника“ Зайвля Рукера з Салашів, занятого при вирубі дерева з карівского лїса. Як показує ся, убийства довершено задля рабунку, позаяк при трупі не найдено 200 корон, які Рукер взяв з собою з дому, аби виплатити робітникам тиждневий зарібок. Равский суд зарядив в тій справі слїдство.

— **Дефравдация і самоубийство.** З Рави рускої доносять: Дня 12 с. м. коло години 6-ої по полудни застрілив ся в своїм мешканю асистент почтовий Роман Гендриховский. Причиною само-

---

з заду, але зате в голові більше розуму, як у неєдного студента.

— Люблю за такі слова — сказав клієнт, вдоволений з підлесливости. — Спасибі, шевче! Чогож ти хочеш?

І швець, не гаячись, став жалувати ся на свою долю. Почав від того, що від самого дитиньства завидував богатим. Єму все було обидно, що не всї люди однаково живуть у великих домах і їздять гарними кіньми. Чому, питає, він бідний? Чому він гірший від Лебедкина з Варшави, що має власний дім, а жінка єго ходить в капелюсї? У него прецї такий самий ніс, такі самі руки, ноги, голова, спина, як у богачів, отже чому він мусить працювати, коли инші бавлять ся? Чому він оженив ся з Мариєю, а не з дамою, від котрої заносить пахощами? В домах богатих клієнтів єму часто доводить ся бачити гарні панї, але они не звертають на него найменшої уваги, лише часом сьміють ся і шепчуть одна до другої: „Який у того шевця ніс!“ Правда, Мария гарна, добра, роботяща баба, але она необразована, руки у неї тяжкі і бють так, що добре болить, а коли прийде говорити при нїй о полїтицї або о чімсь небудь розумнім, то она мішає ся собі і плете дурницї.

— Чогож ти хочеш? — перебив єму клієнт.

— Та я прошу, ваше високоблагородіє, Чорт Іванич, коли ваша ласка, зробіть мене богатим чоловіком!

— Добре. Лише ти мусиш віддати менї свою душу. Поки когути ще не запіяли, їди і підпиши на отсім папери, що віддаєш менї душу.

— Ваше високоблагородіє! — сказав Федір чемно. — Коли ви замовляли у мене чоботи, я не брав від вас гроший наперед. Треба найперше виконати замовлене, а потім вже домагати ся гроший.

— Ну! згода! — сказав клієнт.

В моздіри знов бухнула ярка полумінь, підняв ся густий червонавий дим і засмердїло чимсь, немов горить сїрка і піре. Коли дим розійшов ся, Федір протер очи і побачив, що він вже не Федір і не швець, а якийсь инший чоловік, в камізельці і з ланцушком, в нових штанах, і що сидить на кріслї при великім столї. Два льокаї подавали єму страви, низько кланяючись, і говорили:

— Їджте на здоровлє, ваше високоблагородіє!

Що за богатство! Льокаї подали великий кусень печеної баранини і миску з огірками, відтак принесли на пательни печену гуску, а недовго потім вареної вепровини з хріном. І як то все благородно, політично. Федір їв і перед кождою стравою випивав велику склянку знаменитої горівки, зовсїм гей якийсь ґенерал або ґраф. По вепровині подано єму каші з гусячим салом, потім лечницю із шкварками та присмажену печінку, і він все те їв та одушевляв ся. Але що це? Подали пиріг з чосником і пражену ріпу з квасом. „І як ті пани не потріскають від такої їди!“ — думав він. Наконець подали великий горнець з медом....

По обідї явив ся чорт в синих очицях і спитав, низько кланяючись:

— Чи ви вдоволені обідом, Федоре?

Але Федір не міг вимовити ні одного слова, так єго розпирало по обідї. Ситість була немила, тяжка, і щоби себе розірвати, він почав оглядати чобіт на своїй лївій нозї.

— За такі чоботи я менше не брав як сїм з половиною. Який то швець робив? — спитав він.

— Лебедкин — відповів льокай.

— Закликати дурня!

Незабаром явив ся Лебедкин, швець з Варшави. Він станув з поважанєм коло дверий і спитав:

— Що прикажете, ваше високоблагородіє?

— Мовчати! — крикнув Федір і тупнув ногою. — Не сьмій мудрувати і не забувай на своє шевске зване, бовване якийсь! Ти не вмієш чобіт зробити! Я тобі всю пику побою! Ти чого прийшов?

— По гроші.

— Які гроші? Марш! В суботу приходи! Служба, взяти єго за шиворот!

Але в тій хвили він пригадав собі, як над ним самим мудрували клієнти, і єму стало тяжко на души. Щоби розірвати ся, він добув з кишенї грубу мошонку і почав числити свої гроші. Гроший було богато, але Федорови хотїлось ще більше. Чорт в синих очицях приніс єму другу мошонку, грубшу, але єму хотїлось ще більше, і чим довше він числив, тим більше ставав невдоволеним.

Вечером нечистий привів до него високу, огрядну даму в червоній сукни і сказав, що то єго нова жінка. До самої ночи він все цїлував ся з нею і їв медівники. А в ночи він лежав на мягкій, пухкій перинї, обертав ся з боку на бік і ніяк не міг заснути. Єму було нудно.

— Гроший богато — говорив до жінки — тому уважай, злодії закрадуть ся. Ти би пішла зі сьвічкою та подивила ся!

Всю ніч він не спав і від часу до часу зривав ся, щоби поглянути, чи цїлі скринї.

На другий день рано пішов до церкви. Там однакова честь всїм, богатим і бідним. Коли Федір був бідний, то молив ся в церкві так: „Господи, прости мене грішного!“ Тепер гово-

Убийства було спропевірене грошевого листу на 800 К.

— **Страшний злочин.** З Берна швайцарского доносять: Страшний злочин викрито оногди на зелїзничім двірци в Сольотурнї. Именно коли один з подорожних отворив двері виходків, побачив дївчинку нахилену головою до басену. Гадаючи, що зробилось їй недобре, хотїв єї піднести, коли нараз на превеликий свій страх увидїв, що голова відпала від тулowища. Як показало ся, голова була відрізана бритвою. Тїло було ще тепле. Убийника не удало ся вислїдити. Убита дївчина єсть дочкою механїка Арма з Сольотурни. Серед населеня заволодїло величезне роз'ярене на виповника дикого злочину.

— **Самоубийство фабриканта.** З Більска доносять: Брод, співвластитель фабрики сукна під фірмою Брод і Гутмаєр відобрав собі тут оногди житє вистрілом з револьвера. Причина самоубийства невідомна, здогадують ся лише, що наложив на себе руку задля погрози Гутмаєра, що виступить із спілки.

— **Смерть від грому.** В Потиличи убив сими днями грім в часї бурі селянина Стефана Вольского в хвили, коли повертав з поля до дому.

— **Жертви купели.** Як нам пишуть з Бродів, утонули оногди в часї купели в ріцї Стирі 18-лїтна Ксенька Тимчук і 15-лїтна Анна Олендїй.

— **Огнї.** З Бобреччини пишуть: Дня 15 с. м. вибух в Лїщинї, пов. бобрецкого, огонь в саме полудне і знищив 6 селяньских загород. З погорільцїв двох є обезпечених в „Дністрі" а оден в „Краківскім", прочі нї. Шкода загальна виносить 3.000 К. На поміч явили ся дві сикавки: перша п. Романьского дідича з Грусятич з двома бочками і ґр. Мицельского з Боринич. Присутним був ґр. Мицельский і ґр. Скарбек, п. Рибицкий з Острова і п. Князьолуцкий з Боринич. Тим панам належить ся щира подяка, бо жертвували свої сили для бідних селян, а ґр. Скарбек сам гасив сикавкою.

† **Помер** о. Маркил Криницкий, парох в Баранчичах, самбірского деканата, дня 15 с. м., в 66-ім році житя і 37-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 18 серпня. Вчера відбула ся під проводом бар. Ґавча нарада кабінетова.

Відень 18 серпня. Преосьв. епископ перемиский Константин Чехович іменований членом палати панів.

Ґельзінґфорс 18 серпня. Сенат предложив скликанє сойму на надзвичайну сесию в цїли переведеня нарад над правом виборчим і иньшими важними справами.

Льондон 18 серпня. Daily Telagr. доносить з Токіо: Від маршалка Оями і єго ґенералів наспів до цїсаря мемориял, в котрім сказано, що японьскі войска ждуть нетерпеливо виконаня послїдного удару на неприятеля. В мемориялї висказують ся ґенерали енерґічно за острійшими условями мира.

Берлин 18 серпня. Magd. Ztg. одержала з Петербурга вість, після котрої цар підписав вже приказ загальної мобілїзациї в Росиї, котра має бути переведена дня 1 вересня на случай, коли би переговори мирові розбили ся.

Париж 18 серпня. „Echo de Paris" доносить з Петербурга: Кажуть, що мінїстер справ заграничних Лямсдорф має подати ся до димісиї. Рішенє єго стоїть в звязи зі справою мира. Позаяк Лямсдорф єсть приклонником мира, то з того факту вносять, що шанси заключеня мира суть дуже малі.

Порсмес 18 серпня. Урядово подають до відомости, що на вчерашнім засїданю конференциї мирової обговорювано артикули X. і XI. При обох артикулах не можна було прийти до порозуміня і нараду відложено до нинї.

НАДІСЛАНЕ.

Оповіщенє

— Ц. к. галицке Товариство господарске, відділ Покутский в Коломиї має на складї **знамениті плуги сталеві** до ораня, нової системи, виробу **п. Плейзи.** Тї плуги суть випробовані, і приспособлені для наших селян, а на краєвих виставах кільканайцять разів преміовані срібними медалями. — Цїни плугів суть низькі і так: плуг № I з грядїлем і чепигами деревляними коштує 10 зр.; № II сильнїйший 11 зр.; № III 12 зр. Колїсниця сильно окована з цїлком зелїзними колесами до плуга № I 7 зр.; № II 8 зр. — разом плуг № I з колїсницею 17 зр., № II 19 зр. Плуги з цїлком зелїзними чепигами о 1 зр. дорожше.

Замавляти просимо під адресою: Ц. к. Товариство господарске відділ Покутский в Коломиї (Рада повітова).

Як плекати і доглядати садовину

коли хоче ся мати з неї дохід.

Підручник для властителїв садів, селян, міщан і учителїв. З 21 рисунками в текстї.

Написав **Василь Породко.**

Цїна 50 сотиків.

Можна купити в книгарнях: Тов. ім. Шевченка, Ставропигійский і у автора в Коломиї ул. Коперника ч. 24.

5 кґ. меду липового **7 К 20 с.**
5 кґ. меду пигного (старого) **8 К.**

Для сїльских крамниць:

50 лїтрів вина овочевого „Елевтерия" („Тверезість" — підохочує, не упиває) за **25 К** (на сплату ратами)

висилає

Пчільнича спілка в Бережнаах.

рив так само, ставши богатим. Яка-ж ріжниця? По смерти закопають єго не в золото, не в брилянти, але в чорну землю, як і послїдного бідака. Горіти буде Федір в тім самім огни, що й швеці. І так досадно стало єму від таких думок, що він вийшов з церкви сердитий. Щоби прогнати понурі думки, він, як то давнїйше бувало, затягнув на все горло пісню. Та ледви зачав, як до него підбіг поліцийник і крикнув:

— Добродію, панам не вільно сьпівати на улици! Ви не швець!

Федір опер ся спиною до муру і став думати, чим би то розірвати ся.

— Пане! — крикнув до него каменичний сторож. — Не спирайте ся о мур, шибу поваляєте.

Федір пішов до склепу і купив собі гармонїю, по тім йшов улицею і грав. Всї прохожі показували на него пальцями і сьміяли ся.

— А то пан! — кричали візники. — Зовсїм як швець....

Давнїйше, коли він був швецем, бідні не звертали на него уваги, а тепер не давали єму перейти. Обступали товпою і просили о милостиню.

Дома повитала єго нова жінка, дама, одїта в зелену суконю. Він хотїв єї приголубити і вже розмахнув ся, щоби по щироcти вдарити єї по плечи, але она сказала сердито:

— Мужик! Брус! Не вмієш поводити ся з дамами. Коли любиш, то ручку поцїлуй, а бити ся не позволю.

— Ну, прокляте житє! — подумав Федір. — Нї тобі пісню засьпівати, нї заграти на гармонїї, нї з бабою попестити ся.... Тьфу!

Ледви він сїв з жінкою пити чай, як явив ся нечистий в синих очицях і сказав:

— Ну, Федоре, я своє зробив як слїд. Тепер ви підпишіть папір і ходїть за мною. Тепер ви знаєте, що значить богато жити, буде з вас!

І потаскав Федора просто до пекла, а чорти збігали ся зі всїх сторін і кричали:

— Дурак! Болван! Осел!

В пеклї страшно смердїла нафта, так що можна було задушити ся. І нагло всьо щезло....

Федір розкрив очи і побачив свій стіл, чоботи і малу лямпку. Скло в нєї почорнїло і від малого огника на кнотї садив вонючий дим як з комина. Перед ним стояв клїєнт в синих очицях і кричав сердито:

— Дурак! Болван! Осел! Два тижднї тому взяв замовленє, а чоботи до нинї не готові. Думаєш, що в мене час волочити ся до тебе за чобітьми пять разів на день? Худоба!

Федір потряс головою і взяв ся до чобіт. Клїєнт ще довго сердив ся і грозив. Колиж він вкінци успокоїв ся, Федір спитав тихо:

— А ви, пане, чим займаєте ся?

— Я приготовляю бенґальскі огнї і ракети. Я піротехнік.

Задзвонили на утреню. Федір віддав чоботи, взяв гроші і пішов до церкви.

На улици, геть і назад снували ся карити і сани з медвежими покривалами. По тротоарі разом з простим народом йшли купцї, пани, офіцири... Але Федір вже не завидував і не нарікав на свою судьбу. Тепер єму здавало ся, що богатим і бідним однаково зле. Одні можуть їздити в каритї, другі — сьпівати на все горло пісні і грати на гармонії, а остаточно всїх жде одно й то само, одна могила і в житю нема нїчого такого, за що можна би було віддати нечистому бодай малу частину своєї душі.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).